

“Haviem de dur a València el xou en gran format”

Dani Alegret, Joan Enric Barceló, Eduard Costa i Ferran Piqué són Els Amics de les Arts, autors d'un celebradíssim *Bed & Breakfast* que els ha permès de fer més de 115 concerts en una ronda de menys d'un any i mig. Comediants i polifònics, els Amics de les Arts presenten a València i Castelló de la Plana el seu espectacle, abans d'anar-se'n a Madrid i a Alemanya.

—**Tanqueu la vostra ronda al País Valencià. Com és?**

—**JOAN ENRIC BARCELÓ:** Hi hem pogut baixar dues vegades en aquesta gira. La primera a la sala Wah Wah i la segona, a la sala Mirador, i tots dos cops la rebuda va ser molt maca. Abans d'acabar la gira ens feia molta il·lusió tornar-hi a un lloc amb més aforament. Per això el Palau de la Música.

—**DANI ALEGRET:** Volíem tornar-hi per presentar el xou en la màxima expressió. Tenim diversos formats i l'últim és molt més complet, amb cinc músics que ens acompanyen, a més de nosaltres quatre. Portem secció de vent, baix, bateria i l'espectacle és més llarg, d'una intensitat diferent.

—**J. E. BARCELÓ:** Al Wah Wah érem només quatre, al Mirador vam baixar-hi sis i ara, en aquesta última gira, hem estat nou. Volíem anar-hi i el Palau de la Música ens semblava un repte.

—**FERRAN PIQUÉ:** El final de la gira a Catalunya va ser al Palau de la Música Catalana, el 7 de febrer. Després d'això l'Eduard va dir: “Hem d'anar a València sigui com sigui.” I fem València i l'endemà Castelló de la Plana. Després ja sortim. Anem a Madrid al cap de deu dies i després fem una minigira de deu dies per Alemanya. Però no hi anem tota la banda, només nosaltres quatre, en versió acústica.

—**Per què Alemanya?**

—**D. ALEGRET:** Perquè hi ha molts lectorats de català i l'Institut Ramon

Els Amics de les Arts tanquen la seva gira al Palau de la Música de València, el 28 d'abril, i a Castelló, el 29, a la sala Magic Box. Expliquen que els ha influït tant la música de cantautors que escoltaven els seus pares com la discoteca global d'internet.

Llull ens va proposar de fer-hi una gira. És el país del món on hi ha més lectorats de català. Tenen més de mil alumnes i han traduït totes les nostres cançons a l'alemany. Anem a posar la cirereta i a explicar-los dubtes.

—**No heu sortit mai a l'estranger?**

—**EDUARD COSTA:** Fins ara no hem sortit mai del triangle Catalunya, País Valencià i Illes Balears. Madrid serà la primera vegada.

—**D. ALEGRET:** Hi anem perquè ens coneguim. És molt promocional, la visita. Ens han convidat i ens venia de gust.

—**D. ALEGRET:** És un repte. Aquí tenim un públic fantàstic. Ja juguem a casa. A València és un repte, perquè hi anem que ens vegi gent que potser no ens ha sentit mai i tornar al començament, on érem fa tres anys o quatre.

—**J. E. BARCELÓ:** Un exercici d'humilitat. Anem a omplir un lloc com el Palau de la Música de València. Es tracta de buscar gent que no ens hagi escoltat i emocionar-los.

IRAI ACEVEDO

—**En poc temps, des que el novembre del 2009 va publicar *Bed & Breakfast*, el boca a orella us va fer molta feina i heu omplert el Palau de la Música Catalana i voltat per tot Catalunya.**

—**E. COSTA:** Ha anat fantàsticament bé. Cap de nosaltres no s'esperava que anés tan bé un disc en què vam abocar tota l'energia i tots els diners que teníem. Va ser una aposta que va funcionar. El boca a orella, efectivament, ha funcionat molt. Vam notar el canvi en fer el concert a Sant Andreu, que és on assagem, amb molta gent, molta més que no havíem tingut.

—**Això va ser poc després de publicar el disc?**

—**J. E. BARCELÓ:** Un mes després. Va ser curiós, perquè era al costat d'on assajàvem on vèiem que naixíem com a grup conegut. Va ser molt maco. I en aquest temps, vist en perspectiva, és molt bèstia comprovar què hem fet: hem passat a fer 115 concerts en una gira de menys d'un any i mig. Hem fet

moltes bestieses perquè hem hagut de quadrar quatre vides: cadascú tenia la seva feina, vam haver de deixar-les i intentar estar a l'alçada de la situació.

—D. ALEGRET: Vist en perspectiva, també ha estat molt maco de veure que el projecte creixia i nosaltres en cap moment no quedàvem endarrere. Ens hi vam posar a davant i hem sacrificat coses, però ha valgut la pena. El fet de poder portar ara un espectacle tan gran, amb tants músics, és fantàstic.

—**Ara deixareu passar uns quants mesos fins que no s'enregistri el disc. Es nota aquesta pressió que teòricament sentiu després d'un disc d'èxit?**

—F. PIQUÉ: Més que pressió, la paraula és *respecte*. Fer un disc pensant que potser no l'escoltarà ningú és una cosa i fer un disc sabent que te l'han comprat 24.000 persones és una altra. Ara fem coses noves i ens mirem algunes coses dues vegades. Hi ha aquesta lluita: volem que sigui fresc però alhora elaborat. Has de trobar el punt d'equilibri i de vegades costa.

—D. ALEGRET: Es tracta de ser honestos amb nosaltres mateixos. Tots quatre sabem quan ens agrada una cançó. Tots quatre coincidim a sentir-nos orgullosos amb aquella cançó que està sortint i, a partir d'aquí, es tracta simplement de fer-la bé i enregistrar-la bé.

—F. PIQUÉ: Farem quaranta preses d'una veu en comptes de quatre i ja està.

—E. COSTA: També ens ha de permetre de gaudir més del procés de creació del disc, perquè l'última vegada havíem de compaginar quatre horaris diferents i havíem d'esgarrapar hores d'assaig després de treballar. Ara tindrem uns quants mesos per a poder treballar les cançons i agafar-ho amb calma.

—D. ALEGRET: Com a músics, és un luxe poder tenir temps.

—E. COSTA: El baix i el bateria que van enregistrar *Bed & Breakfast* van començar a treballar dues setmanes abans d'enregistrar. Potser només van fer deu assaigs i, així i tot, va anar molt bé.

—D. ALEGRET: Eren molt bons.

—**Sé que no us agrada de parlar de nou panorama musical i als Manel tampoc, però la veritat és que hi ha un bon nombre de grups molt diferents al rock català, més originals i menys seguidistes dels models anglosaxons.**

—J. E. BARCELÓ: A mi no em fa res que en parreu. Els Manel són allà i fan el que els agrada. Han fet molta feina perquè hi ha gent que escolta música en català gràcies a ells. Nosaltres n'hem fet una altra i els que vindran després se n'aprofitaran i en faran més.

—E. COSTA: És una feina en equip, perquè després del rock català sembla que hi ha un forat, però hi queda molta gent treballant...

—D. ALEGRET: En Quimi Portet...

—F. PIQUÉ: Els Dusminguet, Roger Mas, Antònia Font.

—E. COSTA: Cadascú ha anat traçant un camí i crec que ara collim, tots plegats, els fruits de la gent que ha entrat a parar l'orella a la música en català. Nosaltres som la primera generació que cantem en català sense pensar-ho.

—D. ALEGRET: Tot això es veurà bé d'aquí a deu anys. Algú s'ho mirarà i veurà si n'ha quedat res i com ha quedat. Amb una certa perspectiva ja se'n podrà fer una anàlisi.

—**Però sí que hi ha unes característiques comunes: no és rock ni s'hi vol assemblar, vol ser una altra cosa i, en molts de vosaltres, unes lletres més narratives molt allunyades del rock, potser més properes als cantautors, però no ben bé.**

—E. COSTA: Evidentment, els nostres pares a casa escolten Lluís Llach, Paco Ibáñez, etc. Això, a casa, ho hem tingut i els hem escoltats. Sumat a això, internet ens permet de tenir un nombre d'influències infinites perquè puguem fer cançons d'estils molt diversos. Donem força a la lletra, perquè també entenem l'anglès i ens interessen les lletres de gent molt diversa. Tot influeix.

—**Ja teniu material per al nou disc?**

—D. ALEGRET: Devem tenir vuit o nou cançons, esbossos. D'algunes, no en tenim lletra però sí melodia; d'algunes altres, en tenim una bona lletra però gens de música. Anem jugant. Sense presses.

Àlex Milian